

SINKOVITS PÉTER VERSEI

A PILLANAT

itt élünk lent

tekintetünk nem bírja a kúszást
meredekes és simák a szakadék
magasba terjedő falai

fent talán fehér ruhás gyermek fut
labda után
a pázsitzöld tájban
vagy ágyútalpak barnállanak
kifeszített láncokon

lusta a nyelv
vánszorog a lendület
meghal az írás
tátongó tölcsernövény alján a szavak
elmúlásunk aláhull
a krónikátlan mélybe

a mérhetetlen lomha füstje

és mozdulatlan a megindult köögörgeteg

pillanat-várakozás

amikor minden áll
miként azon az első napon

PARÁZS

mondhatnánk így is
álom iszappapíron

szivárgó redőny-fények
egy távoli ünnep gyorsírói jegyzetei
vak-parázs

a próba
még néhány unalmas év

lassú kapaszkodás a végtelenbe

STRATÉGIA

kioltott tüzek
eldobott azbesztruhák

boldogan
mint a vakondok

EGYSOROS

Mi úgy tanultuk, a háború volt.

A VÁNDOR DALA

Az ünnep fényes derűje ékes
kékséggel röpíti kamaszos kedved, mily
sóváran hömpölyög a kaland, ezernyi
tájat bekerítve; kosárfonók módszeres
építkezése. Hasított romokba ékelődő
gyökértapadású smaragdnövények
felfelé igyekezete rikolt a szellős magasba,
közben a kikötőben hajókürtök zúgnak
– megannyi elszabadult templomi orgona; Babelünk
egyféleképpen szól, s nyelvünk

kosarának aranyalmái úgy hullanak alá az oszló-labdázó ködben, mint sirályok a zerge-habok felé. Szótlan, tétova kéznyújtás? Egymáshoz közelítő látnoki vágy, akaratunk mindent tudó szolgája, oda irányít, hol elpusztíthatatlan a mi birodalmunk. Év-ívek metronómszigora, abroncs. Jól fontold meg az irányt. Távolba pillantva önmagad látod. A kerülőutat ne sajnáld, látszólag téblábolasz, céltalan. A túlfegyvelmezés félrevezet. Az útnyújtás rossz jegy. Kitérő. Közben dermedt póznák, szürke falomladék. Majd ismét a főúton: a vándorlás maga! De a lugasban feltálat pohár bort már kiüti kezedből az égi inga.

